

ДОБРИ ЖОТЕВ КАРО

chitanka.info

Смешно ни ставаше, когато учителите го наричаха с истинското му име — Карамфил. Какъв ти Карамфил, за нас той беше Каро, нашият Каро. Ние го наричахме така, изпълнени с възхищение от него. И наистина, кой умееше да скача най-високо и да тича най-бързо — Каро. Кой можеше да намира най-добре птичи яйца и да прави върбови пищялки — пак Каро.

Помня го — ни висок, ни нисък, със сплъстена сламена коса и торбичка през рамо. Върви пред нас леко-леко, сякаш не стъпва, а опитва земята дали ще издържи тежестта му.

В моето родно селце нямаше прогимназия. Ние, петнадесетина момчета, се учехме в съседното по-голямо село. Пътувахме всеки ден — и зиме, и лете. Наш вожд и командир беше, разбира се, Каро. Слушахме го за всичко. Струваше ни се, че без него през мъгливите зимни дни ще объркаме пътя. Той ни защитаваше от най-големите побойници в другоселската прогимназия. А какви побойници имаше! Но и най-страшните се бояха от него.

Каро се учеше добре. През хубавите пролетни и летни дни често седяхме край някоя разцъфнала шипка и той проверяваше дали сме готови с уроците.

Хубаво беше през пролетта и лятото, но през зимата — страшно. Понякога зимните бури беснееха така свирепо, че ние се хвацахме един за друг, за да не ни отнесе вятърът. Крачехме с наведени глави срещу виелицата, омотани в шалове и с дебели тояги в ръце. Пътя не гледахме — нали пред нас е Каро.

В една такава зимна буря, когато прехвърлихме билото на Велчов баир, на няколко разкрача пред нас се провидя вълча глутница. Скупчихме се. И друг път бяхме виждали вълци, но отдалеч. Понякога само чувахме страшния им вой. Сега вълците бяха отпреде ни, проточени един след друг. Виждахме ребрата им, изпъкнали от глад, настръхналата козина, острите муцуни. Малките им очи ни гледаха хищно и предпазливо.

Ваклинчо, ученик в първи прогимназиален клас, изведнъж изпищя:

— Мамо, мамо, майчице!... — И загубил ум, се заозърта накъде да бяга. Неговият вик сякаш ни блъсна изотзад и както бяхме скупчени, хукнахме един през друг. Но Каро, за когото от страх бяхме забравили, изкрещя:

— Никой да не мърда! Стойте на място — така по̀ не смеят.

Останахме по местата си, а краката ни — подкосени. Вълците разтуриха редицата си и се пръснаха натам-насам. Някой от тях започнаха да се боричкат, други да се търкалят по снега. Стори ни се, че глутницата и не мисли да се занимава с нас. Виелицата помиряса. Малко се развидели. Пред очите ни се очерта малкият хълм. Него ако можехме да минем, ще бъдем в село. Петко от Йоргова махала предложи с разтракани челюсти:

— Да се юрнем по нанадолнището, няма да ни гонят, а, Каро? — И като гледаше изниско вълците, плахо-плахо запристъпя.

Каро го дръпна и предупреди дрезгаво:

— Не се измествайте! С едното око гледат в играта, а с другото в нас. А̀ видят гърбове, а̀ наскачат отгоре ни!

Петко остана на мястото си, както бе крачнал. Лицето на Каро беше побеляло като снега, но очите гледаха зорко и трескаво ту нас, ту разпиляната насам-натам глутница.

Неусетно вълците ни обградиха. Така, както уж нехайно се боричкаха. Двамина минаха зад нас, трима отляво, други отдясно и ние се видяхме в средата. Стана съвсем страшно. Някой заскимтя като кученце, а след това зави. Друг през сълзи започна да вика за помощ. Стресна ни пак Каро:

— Не бойте се!... Като воловете. Нали знаете воловете как се бранят от глутница? Събират си задниците, а срещу вълците остават рогата им. Не бойте се, бърже давайте гръб един в друг — и той пръв опря гръб в гърба на одного от нас. Образувахме кръг. Вместо рога ние държахме тоягите. Помирясалият вятър отново се усили. Заблъска сняг в очите. Криваците натежаха в ръцете ни. Отново чухме гласа на Каро — съвсем прегракнал и омаломощен от вятъра:

— Вълците са по-зли, когато се боиш. Не бойте се! И те се страхуват. Няма да ни нападнат всичките, а един по един. Някой ще се спусне към някого, уж да се хвърли на шията му. Няма да се хвърли, а само ще го удари с врат да опита. Веднага с тоягата по задницата — там е най-слаб! Чувате ли? Чувате ли? — викаше все по-силно и по-силно той, а гласът му сякаш не беше неговият.

Виелицата побесня. Претръпнали от страх и студ, стояхме по местата си в очакване.

И ето, един вълк, както нехайно чешеше с крак муцуната си, изведнъж се вторачи и полетя. Стори ни се, че той скочи върху главата на Ваклинчо. Но Каро беше прав — за миг вълкът се изви и блъсна с якия си врат краката му. Ваклинчо замахна като насън. Вълкът отскочи встрани, поизтърси се и започна да трие муцуната си в прясната. Безпаметни от ужас, ние не можехме ни да викаме, ни да говорим. Стрелна се втори вълк. Тоя път замахна Петко. След малко — трети. Един от вълците попадна под кривака на Каро, но отскочи, помъкнал задница. Добре беше го ударил той и тъкмо където трябваше. Ударът на Каро поохлади смелостта на глутницата.

— Цял ден и цяла нощ ще ни въртят така, докато капнем — рече той и изведнъж като в скоропоговорка продължи: — Братлета, както сме си, крачка по крачка пристъпвайте към село. Никой да не се откъсва, разбрахте ли?

Нямахме сили ни да отговорим, ни да се мръднем. Тогава той ни заблъска с гърба си и макар съвсем бавно, групата запълзя. Обезпокоени, вълците отново заналитаха. Някой изпищя ухапан. В една вълча уста се мярна парче от нечий крачол. Ваклинчо замахна да удари стрелналия се към него вълк, но се подхлъзна и падна. Вълкът, окуражен, се хвърли повторно, но Каро застана пред падналия и посрещна нападателя с точен удар. След това дръпна Ваклинчо отново в кръга.

Когато се срещнахме с глутницата, беше около обяд. Започна да здрачи и ние едва тогава минахме хълма и се надвесихме над село. Щом се показаха първите къщи, Каро завика колкото му глас държи имената на познати и зли селски кучета:

— Карамане-е-е, Мурджо-о-о, Лиско-о-о-о, Ара-пе-е-е!

Кучетата чуха, па, изглежда, и бяха надушили вълците, защото залаяха, а след това ги видяхме, понесени към нас като облак. Щом усетиха село и кучета, вълците неусетно, без да бързат, в колона по един, прехвърлиха хълма. Кучетата минаха край нас като вятър и продължиха по следите им.

Отлепихме гърбовете си, но направили по две-три крачки, се почувствувахме толкова отпаднали, че кой където беше, седна в снега.

А Каро — нашият Каро, той се облегна на едно дърво, после неусетно се свлече. Неколцина намериха сили и разтриха челото му

със сняг. Когато дойде на себе си, той ни изгледа всички поред, подпря се на лакти и беззвучно заплака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.